

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

președinte - Petru Ursache,

judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ciuru Igor în numele inculpatului Vasilachi Ghenadie, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Vasilachi Ghenadie XXXXX

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 20.04.2017-25.05.2017;

instanța de apel: 15.06.2017-13.09.2017;

instanța de recurs: 14.11.2017-24.01.2018.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți (sediul Central) din 25 mai 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Vasilachi Gh. a fost condamnat în baza art. 320¹ Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, a reținut că, Vasilachi Gh. fiind informat despre faptul emiterii la 15.02.2017 de către Judecătoria mun. Bălți a ordonanței de protecție a victimei violenței în familie în privința lui XXXXX pe un termen de 90 zile, prin care el era obligat de a nu se apropia la o distanță mai mică de 50 de metri de victimă, precum și la o distanță mai mică de 200 de metri de locuința acesteia, amplasată în mun. Bălți, str. XXXXX. La 13.03.2017, în jurul orei 13⁵⁹ nu a executat și s-a eschivat de la executarea măsurilor stabilite de către instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, prin aceea că fiind în stare de ebrietate alcoolică, a venit la domiciliul victimei XXXXX, amplasat în mun. Bălți, str. XXXXX, unde a solicitat băuturi alcoolice, fiind refuzat.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Uncu N. în numele inculpatului, care a solicită casarea parțială a acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă non privativă de liberate în temeiul art. 90 Cod penal.

În motivarea apelului declarat, autorul acestuia a menționat că, inculpatului i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră. Cauza a fost examinată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii prin recunoașterea integrală a vinovăției, s-a căit sincer și regretă de cele comise.

Adițional, apelantul a menționat și faptul că, instanța nu a luat în considerație la stabilirea pedepsei gravitatea infracțiunii săvârșite, motivul săvârșirii acesteia, personalitatea inculpatului, precum și circumstanțele care atenuază răspunderea penală conform art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiul penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. În motivarea deciziei adoptate instanța de apel a menționat că, instanța de fond constatând ca fiind dovedită fapta penală comisă de către inculpat, ținând cont de prevederile legale a art. 61, 75 Cod penal, i-a stabilit pedeapsa în limitele sancțiunii prevăzute de art. 320¹ Cod penal, măsura de pedeapsă stabilită de instanță fiind adecvată faptei comise de el, fiind totodată respectate și prevederile legale a art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, reieșind din gradul de pericol social sporit al faptei comise de inculpat, prima instanță justificat a conchis, că corectarea și educarea inculpatului este posibilă cu izolarea acestuia de societate.

În opinia instanței de apel, pedeapsa stabilită inculpatului, este echitabilă faptei infracționale săvârșite, este în corespundere cu împrejurările cauzei, pericolul social ridicat și consecințele acțiunilor acestuia pentru partea vătămată, precum și în conformitate cu normele legale, instanța considerând că va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, careva temeiuri de casare a sentinței în latura pedepsei nefiind stabilite, or, ultimul anterior a fost condamnat prin sentința Judecătoria Bălți din 29.04.2014, în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a), în baza art. 85 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 7 luni, cu executare în penitenciar de tip închis. Inculpatul a fost eliberat din detenție la 15.11.2016, iar acesta a comis infracțiunea respectivă la 16.03.2017, adică până la expirarea termenului prevăzut la art. 111 alin. (1) lit. g) Cod penal, în acest temei inculpatul se consideră persoană cu *antecedente penale nestinse*, adică în temeiul alin. (1) art. 34 Cod penal, constatând faptul săvârșirii de către acesta a infracțiunii în *stare de recidivă*.

Astfel, instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei instanța de fond corect a luat în considerație prevederile alin. (2) art. 82 Cod penal, care stipulează că mărimea pedepsei pentru recidivă nu poate fi mai mică de jumătate din maximul celei mai aspre pedepse prevăzute de articolul corespunzător din Partea specială a Codului penal.

În circumstanțele menționate, instanța de apel a concluzionat că, nu este temei de a considera pedeapsa stabilită inculpatului ca fiind prea aspră, iar argumentele aduse în apel în circumstanțele constatate pe caz, nu pot servi drept temei pentru admiterea acestuia în sensul declarat.

6. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Ciuru Ig. în numele inculpatului, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor indicate anterior în apel și descrise la *pct. 3. al prezentei decizii*, suplimentar menționând că, inculpatului nu i-a fost adus la cunoștință conținutul ordonanței de protecție a victimei violenței în familie emisă de către Judecătoria Bălți la 15.02.2017 și nici consecințele nerespectării acesteia, fapt prin care au fost încălcate prevederile art. 338 alin. (4) Cod de procedură penală.

Totodată, inculpatul pe perioada cât a fost internat la spital a fost vizitat de mai multe ori de către soție, cu care s-a împăcat, fapt confirmat de către ultima în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel.

Astfel, în speță lipsește *latura subiectivă* a infracțiunii imputate inculpatului, adică *intenția directă* a acestuia de a nu executa niște măsuri, conținutul cărora nu i-au fost aduse la cunoștință. Chiar dacă inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei indicate în rechizitoriu și a cerut examinarea cauzei în procedură simplificată, instanțele de fond în temeiul art. 364¹ alin. (7) Cod de procedură penală coroborat cu art. 385 pct. 3) Cod de procedură penală, urmau să stabilească dacă sunt sau nu întrunite *elementele constitutive ale infracțiunii* în acțiunile inculpatului.

De asemenea, recurentul menționează și faptul că, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt și atunci când a considerat echitabilă pedeapsa stabilită inculpatului sub formă de închisoare pe termen de 2 ani, cu executarea pedepsei, or, chiar dacă acțiunile inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii imputate, pedeapsa aplicată este una prea aspră în raport cu acțiunile acestui.

Instanțele inferioare nu au ținut cont nici de faptul că, inculpatului i-au fost încălcate drepturile în cadrul procesului penal, nefiindu-i înmănată copia hotărârii, fapt care, în viziunea recurentului, constituie un temei pentru reducere a pedepsei aplicate, drept recompensă pentru încălcările procesuale admise.

6.1. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temei legale.

6.2. Referință asupra recursului declarat a depus și partea vătămată, care a solicitat aplicarea în privința inculpatului unei pedepse mai blânde.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Din conținutul recursului declarat se constată că titularul acestuia invocă temei de drept pct. 6), 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, totodată semnalând și pct. 10) a aceleiași norme procesual penale, care stipulează că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel, atunci când *hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că nici unul din ele nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat.

Astfel, se relevă că, instanța de apel întemeiat a reținut circumstanțele de fapt și de drept stabilite de instanța de fond și just a concluzionat că, inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată. Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În cadrul examinării cauzei în instanța de fond, inculpatul a înaintat cerere prin care a declarat că recunoaște în totalitate fapta imputată în rechizitoriu și solicită judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală (f.d. 93). Ca urmare, instanța de fond a admis demersul declarat, dispunând examinarea cauzei în baza art. 364¹ Cod de procesual penal (f.d. 94/verso).

În aceste circumstanțe, Colegiul consideră justă concluzia instanței de apel precum că, vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate în cadrul urmăririi penale, specificate în rechizitoriu și susținute de inculpat.

Analizând materialele cauzei, instanța de apel întemeiat a concluzionat că, instanța de fond, în mod corect, a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatului Vasilachi Gh., care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat - art. 320¹ alin. (1) Cod penal, adică, *neexecutarea intenționată și eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.*

Cât privește alegațiile recurentului cu referire la lipsa în acțiunile inculpatului a *laturii subiective* a infracțiunii imputate, adică intenția directă a

acestui de a nu executa măsurile impuse prin ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, Colegiul penal reiterează că, procesul în cauză a fost examinat în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, la cererea inculpatului, cu recunoaștere în totalitate a faptei imputate în rechizitoriu.

Împotriva sentinței adoptate de prima instanță în urma judecării în procedura simplificată părțile pot exercita calea de atac a apelului, de regulă, sub aspectul individualizării pedepsei, inculpatul neputând renunța la opțiunea de a fi judecat potrivit procedurii simplificate.

Astfel, în instanța de apel partea apărării a contestat sentința numai în partea stabilirii pedepsei.

La acest capitol instanța de recurs reține că, în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin.(1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță, cerință îndeplinită de către instanța de apel, și ca urmare, respingând ca nefondat apelul declarat.

Astfel, în instanța de recurs, partea apărării solicită rejudecarea cauzei, pe motivul neexpunerii de către instanța de apel asupra motivelor invocate în cererea de apel, menționând în acest sens că, inculpatul nu a luat cunoștință cu ordonanța de protecție a victimei violenței în familie emisă în cauză.

Aici, Colegiul evidențiază că din momentul pronunțării încheierii, privind admiterea cererii de judecare a cauzei în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul și apărătorul lui nu mai pot renunța pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecată cauza potrivit procedurii simplificate, cu judecarea cauzei conform procedurii generale.

Colegiul constată că, în principiu, partea apărării prin recursul declarat, solicită renunțarea asupra opțiunii de judecare a prezentei cauze în procedură simplificată, fapt ce nu poate fi admis.

Mai mult ca atât, Colegiul stabilește că partea nemulțumită de soluția adoptată în prima instanță, declarând apelul, nu a invocat critica menționată de ilegalitate, ea fiind invocată direct în faza procesuală a recursului, ceea ce contravine prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală. Deci, motivul invocat de recurent, nu a constituit obiect de discuție în instanța de apel, astfel, nu este în drept să le invoce în recurs.

Deci, Colegiul atestă că recurentul a indicat un temei (art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală), care nu poate fi invocat în instanța de recurs, în cadrul procesului penal examinat în baza art. 364¹ Cod de procedură penală.

Cu referire la temeiul prevăzut de pct. 10) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, semnalat în recursul ordinar declarat, Colegiul atestă că, o astfel de eroare în speța dată de asemenea nu se constată, deoarece, supunând verificării decizia instanței de apel, Colegiul atestă că, în cadrul ședinței în

instanța de apel, inculpatul a susținut integral declarațiile date la urmărirea penală, declarații potrivit cărora recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, însă a solicitat aplicarea unei pedepse mai blânde (f.d. 133, 134).

Astfel, în opinia Colegiului, examinând apelul declarat instanța de apel just a considerat că, instanța de fond, la stabilirea categoriei și a măsurii de pedeapsă inculpatului, a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale la individualizarea pedepsei, aplicându-i acestuia o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, asupra speței date, în conformitate cu prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, potrivit cărora *„inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoarea”*, aplicându-i astfel, o pedeapsă sub formă de închisoare, pe un termen de 2 ani.

De asemenea, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă aplicate inculpatului instanța de apel în mod corect a reținut și faptul că, *“(...) Vasilachi Gh. anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Bălți din 29.04.2014 în baza art. 201¹ alin. (2) lit. a), în baza art. 85 alin.(1) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și 7 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis. Inculpatul a fost eliberat din detenție la data de 15.11.2016, iar acesta a comis infracțiunea respectivă la 16.03.2017, adică până la expirarea termenului prevăzut la art. 111 alin (1) lit. g) Cod penal. În acest temei Vasilachi Gh. se consideră **persoană cu antecedente penale nestinse**, adică în temeiul alin. (1) art. 34 Cod penal, constatând faptul **săvârșirii de către inculpat a infracțiunii în stare de recidivă(...)**”, circumstanțe, ce au permis instanței de apel just să concluzioneze că, reeducarea și corectarea lui este posibilă numai în condițiile izolării de societate iar, argumentele invocate în apelul declarat de avocat, instanța de apel le-a considerat ca fiind nefondate, deoarece poartă un caracter declarativ, fiind îndreptate exclusiv spre diminuarea pedepsei penale aplicate.*

Cât privești, alegațiile recurentului cu referire la împăcarea părții vătămate cu inculpatul, nu constituie, în opinia instanței de recurs, temei de individualizare a pedepsei în sensul reducerii termenului în privința ultimului.

Reieșind din argumentele sus-menționate, Colegiul conchide că în speța dată nu se constată eroarea de drept prevăzută de pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Concomitent, instanța de recurs remarcă, că criticile formulate de recurent, au format obiect de discuție la judecarea cauzei în instanța de apel, cărora instanța le-a dat o motivare clară și argumentată expusă în pct. 5. al prezentei decizii, soluție, care este susținută și de instanța de recurs și a cărei reluare nu se mai impune (*cauza CtEDO, Rebait și alții c. Franței, din 25.02.1995, nr. 26564/1995*).

În lumina celor supra indicate, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile speței din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii

adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ciuru Igor în numele inculpatului Vasilachi Ghenadie, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2017, în cauza penală în privința lui *Vasilachi Ghenadie XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 23 februarie 2018.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti